

ДОПЪЛНИТЕЛНО РЕШЕНИЕ

№ 7718

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 11.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **4807** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 176 и чл. 175 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

На 02.09.2013 г. е подадена молба от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” (ОДОП) – [населено място] при ЦУ на НАП за допълване и за поправка на допуснатата явна фактическа грешка на постановеното решение № 5480 от 13.08.2013 г. по адм. дело № 4807/2012 г. по описа на Административен съд София град, I отделение, 4 състав.

Молбата се поддържа от процесуалния представител юрк. П. по изложените в нея съображения.

Ответната страна по искането – [фирма], не изразява становище по молбата за допълване и за поправка на ЯФГ в постановеното решение.

На първо място, настоящият съдебен състав намира, че молбата за допълване на горесцитираното решение в една своя част се явява процесуално недопустима.

Според отразеното в искането за допълването съдът не се е произнесъл изцяло по заявения спорен предмет, а именно: не е формирана воля относно законосъобразността на РА в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], „Рекламна издателска къща [фирма], както и в частта на определените задължения по ЗКПО за 2005 г., 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г. Молителят твърди, че в мотивната част на решението на стр. 2 и стр. 3 от същото съдът е приел, че е налице висящ спор по така описаните части от РА, но за тях няма конкретно изложени съображения в мотивите и в диспозитива, т.е.

дали счита жалбата за основателна или не в тези ѝ части.

Съгласно чл. 176, ал.1 от АПК когато не се е произнесъл по цялото оспорване, съдът по свой почин или по искане на страна, предявено в едномесечен срок, постановява допълнително решение. От друга страна, в чл. 250, ал. 1 от ГПК е посочено, че страната може да поиска да бъде допълнено решението, ако съдът не се произнесъл по цялото ѝ искане.

За да се постанови допълнително решение, е необходимо наличието на правен интерес от него. В процесния случай искането за допълване на решението изхожда от органа, явяващ се ответник в съдебното производство, а не от жалбоподателя, който с подадената до съда жалба определя пределите на спорния предмет. Молбата за допълване е надлежно връчена на [фирма] и му е дадена възможност да изрази становище по нея, като такова не е представено по делото. След като самият жалбоподателя не е заявил, че съдът не се е произнесъл по цялото оспорване, то искането за допълване на решението, изходящо от насрещната страна, се явява процесуално недопустимо. Касае се за искане, което е направено от страна в производството, която няма правен интерес. Това следва от анализа на нормите на чл. 250, ал.1 от ГПК и чл. 176, ал. 1 от АПК.

Съобразно изложеното молбата за допълване на постановеното по делото решение, направена от директора на дирекция „ОДОП” – [населено място], като съдът разгледа спора по законсъобразността на РА в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], „Рекламна издателска къща [фирма], както и в частта на определените задължения по ЗКПО за 2005 г., 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г., се явява недопустима.

На второ място, съдът дължи произнасяне и по заявеното в молбата искане за допълване на решението (или поправка на ЯФГ), а именно: твърдението за липса на изрично изявена воля в диспозитива на съдебния акт относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], във връзка с което съдът е формирал мотиви на стр. 26 до стр. 31 от решението. В диспозитива на решението са подробно посочени отделните пунктове на обжалвания ревизионен акт, по отношение на които съдът счита, че жалбата е неоснователна, като в т. 3 от същото, на стр. 36 са описани всички фактури, издадени от [фирма]. Това означава, че съдът е формирал воля както в мотивите, така и в диспозитива на съдебното решение относно обжалването на РА в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от доставчика [фирма]. Следователно, в тази си част искането се явява неоснователно.

Водим от горното и на основание чл. 176, ал.1 от АПК и чл. 250, ал. 1 от ГПК, Административен съд София град, I отделение, 4 състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ молбата на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – [населено място] при ЦУ на НАП за допълване на решение № 5480 от 13.08.2013 г. по адм. дело № 4807/2012 г. по описа на Административен съд София град, I отделение, 4 състав в частта досежно произнасяне в мотивите и в диспозитива на съдебния акт относно законсъобразността на РА в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], „Рекламна издателска къща

[фирма], както и в частта на определените задължения по ЗКПО за 2005 г., 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г., като ОТХВЪРЛЯ молбата в останалата ѝ част.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от постановяването му и връчване на препис от съдебния акт на страните, пред Върховен административен съд на РБ.

СЪДИЯ: